

Broers & zussen

'We vonden onze kameraadschap terug'

Marjan Smit-Sonnema (67), gepensioneerd diëtiste

„Siebe en ik lijken in niets op elkaar. We verschillen in uiterlijk, karakter en levensstijl. Ik vertegenwoordig de serieuze kant van de familie, Siebe heeft altijd de lachers op zijn hand. Als kind was ik al consciëntieus en gezagsgetrouw, Siebe zocht de grenzen op, en dat is altijd zo gebleven. Ik koos een sociaal beroep, hij ging in de financiële sector werken. We leven ieder in een andere wereld.

„We zijn opgegroeid op Curaçao, waar onze vader directeur van het Algemeen Pensioenfonds Nederlandse Antillen was. Daar hebben we een heerlijke jeugd gehad en hoe anders we ook waren, Siebe en ik waren twee handen op één buik. Als onze ouders op zondagmiddag siësta hielden, stonden we samen voor de voorraadkast om te kijken wat voor lekkers we nu weer konden pakken zonder dat het in de gaten liep. En zeker als we voor langere tijd op verlof gingen naar Nederland en op elkaar aangevoelen waren, hadden we het erg leuk samen. We verzonnen van alles, zoals een badmintonwedstrijd met de linkerhand.

„Op mijn achttiende verliet ik het eiland om in Wageningen te studeren, Siebe was toen vijftien. Ik zag hem alleen nog met tussenpozen. Ik trouwde en kreeg kinderen en er volgden jaren waarin we weinig contact hadden. Het ziekbed en de dood van onze vader, en later de zorg voor onze moeder, brachten ons dicht bij elkaar. We zijn nu bezig met een boek over onze familiegeschiedenis. Hij is met mij nog de enige die weet hoe het was, vroeger op Curaçao.

„Pas geleden zijn we met zijn tweeën teruggegaan en hebben we allerlei plekken uit onze jeugd weer bezocht. Een van de dingen die we teruggevonden hebben, is onze oude kameraadschap. De eerste ochtend werd ik heel vroeg wakker van de tropengeluiden en wilde op de veranda naar de vogels gaan kijken. Siebe kwam op precies hetzelfde moment zijn kamer uit, met precies hetzelfde idee.”

Siebe Sonnema en zijn zus Marjan hebben een heel ander leven. Hun jeugd op Curaçao verbindt hen.

Siebe en Marjan, Willemstad, Curaçao, jaren vijftig

Uw verhaal in deze rubriek? Mail naar broerzus@nrc.nl

'Marjan is mijn geweten, mijn ijkpunt'

Siebe Sonnema (63), crisismanager

„Ik werk in het keiharde zakenleven, vaak met failliete bedrijven, daar is weinig plaats voor zielzorg. Ze noemen mij de 'organisatie-oncoloog'. In mijn oordeel over mensen kan ik ook nogal hard zijn. Marjan heeft altijd in de gezondheidszorg gewerkt, de laatste jaren in een verpleeghuis. Ze heeft me een keer meegenomen, ze wilde me haar werkelijkheid laten zien, als contrast met de *flashy*, maar *trashy* wereld waarin ik leef. Het menselijk verdriet dat ik daar zag, was een *wake-up call*. Voor je het weet, zit je daar zelf ook.

„Mijn zus is mijn geweten, mijn ijkpunt. In onze jonge jaren al vond ze dat ik te lichtzinnig met vriendinnetjes omsprong. Toen ik in een echtscheiding zat, hield ze me op het spoor zodat de kinderen er niet onnodig onder zouden lijden. Ze laat haar afkeuring altijd heel subtiel blijken, met een blik of een opgetrokken wenkbrauw.

„We hebben een krankzinnig mooie jeugd gehad op Curaçao. Zon, zee, vrolijkheid. Mijn zus was een prachtig object om te pesten. Ze was drieënhalf jaar ouder dan ik maar twee keer zo klein, dus ik kon haar gemakkelijk van me afhouden als ze nijdig werd. We liepen elke dag samen naar school en als ik viel, hielp zij me overeind.

„Toen kortgeleden een vriend van mijn leeftijd overleed, besepte ik dat je de dingen niet te lang moet uitstellen, en ik stelde Marjan voor om samen terug te gaan naar Curaçao. Ik ontdekte daar dat we uit hetzelfde hout gesneden zijn, ook al hebben we ons leven totaal anders ingericht. We hebben onze onderwijzers van de lagere school opgezocht, die nu honderd is. Toen we daar zo stonden aan het bed van dat broze oude dametje, dat ons zo veel geleerd heeft, ook over normen en waarden, over hoe je als mensen met elkaar omgaat, voelde ik me zeer verbonden met mijn zus.”

Brigit Kooijman